

de vanskelige Forhold, hvorunder Skibsfarten for Tiden arbejder. Jeg tror, at det er den Slags uberettigede, tør jeg vel kalde dem, og efter min Mening ganske uretfærdige Angrøb paa Skibsfarten, som medfører den Følelse af Uhygge blandt Lederne af Landets Dampskibsselskaber og Sejlskibsrederier, som har medført, at en Lov som den, den højtærede Minister har forelagt her, er blevet en Nødvendighed. Men det har glædet mig at se, at i det andet høje Tings Møde tog Indenrigsministeren og Handelsministeren ganske bestemt Afstand fra disse Udtalelser, ligesom Handelsministeren jo ogsaa har gjort her i Dag. Som Forholdene nu foreligger, kan man i Grunden ikke undre sig over, at Aktionærerne i nogle af vore Dampskibsselskaber mistvivler om vor Søfarts Fremtid og derfor ønsker at sælge deres Skibe. Kan man egentlig undre sig over det, naar man ser paa de Kaar, som Skibsfarten har haft i tidligere Tid herhjemme, og som den maaske igen kunde faa, naar der indtræder normale Forhold, dersom den ærede Folketingsmand fra Nyborg (Birch) har mange Meningsfæller her paa Rigsdagen! Men Landets og Samfundets Tarv maa jo gaa frem for alt, og Opretholdelsen af en passende Handelsflaade er jo ogsaa, som den højtærede Handelsminister udtalte her i Dag, en bydende Nødvendighed for vort Land, for at det kan opretholde sine Erhverv; den er omtrent en Livsbetingelse for vort Lands Eksistens. Man maa derfor vist fra alle Sider indrømme, at en Lov som den her foreliggende er en Nødvendighed, og jeg kan ogsaa paa det Partis Vegne, jeg tilhører, give min Tilslutning til Lovforslaget.

Der er dog et enkelt Punkt i Lovforslaget, som jeg kunde ønske noget nærmere Oplysning om, og som den højtærede Minister maaske kunde give Oplysning om nu her eller eventuelt i et ganske kortvarigt Udvalg. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse vedkommende Stykke. Der staar i Lovforslaget: „Forsikringssummeren for Skibet maa kun udbetales til Ejeren paa Betingelse af, at Beløbet baandlægges, for saa vidt Anskaffelse af Skib til Erstatning for det tabte ikke straks kan finde Sted.“ Jeg vil stille et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Loven skal jo træde i Kraft straks og gælde indtil Udgangen af Aaret 1920. Hvis der nu ikke inden Udgangen af 1920 er købt et andet Skib for den baandlagte Kapital, hvorledes skal man saa forholde

sig med denne Kapital? Vil den saa blive udbetalt til vedkommende Reder, eller hvorledes har Ministeren tænkt sig, at der skulde forholdes med den? Det er i Grunden det eneste Spørgsmaal, som jeg synes kan give Anledning til Tvivl. Loven er jo i øvrigt, som jeg har udtalt, en sørgelig Nødvendighed, men den er en Nødvendighed, og Lovforslaget vil derfor sikkert ogsaa blive vedtaget i dette høje Ting, som det blev vedtaget i det andet Ting.

Jeppesen: I Betragtning af den store Betydning, som det har for vort Land, at den danske Handelsflaade opretholdes i det størst mulige Omfang, og da dette Lovforslag maa skønnes at fremme dette Formaal, skal jeg paa min Gruppens Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og uforandret Vedtagelse.

Harald Jensen: Jeg vil ogsaa gerne paa min Gruppens Vegne tillade mig at anbefale det foreliggende Lovforslag i den Affattelse, det har faaet i Folketinget. Skulde jeg føje nogle Ord til, skulde det nærmest være for at udtale min Forundring over, at en saadan Bestemmelse som den, der her er Tale om, ikke har været gældende hidtil. Saa vidt jeg ved, er den gældende under andre Forhold. Man kan maaske nok sammenligne Skibe med faste Ejendomme, og naar en saadan ødelægges ved Ildsvaade eller lignende, forlanges det, at Assurancesummen skal bruges til at erstatte det Samfundstab, der er sket. Jeg er ikke saa kendt i Lovgivningen, men jeg havde tænkt mig, at noget saadant ogsaa gjaldt for Skibe. Det er dog ikke ligegyldigt, om vor Tonnage forringes i en saa betydelig Grad, at Samkvetmet mellem Landsdelene og med udenlandske Havne vanskeliggøres. Jeg finder derfor den Foranstaltning, der her er Tale om, saa saare naturlig, at jeg kan anbefale den.

Bojsen: Jeg kan ogsaa anbefale det foreliggende Lovforslag, og jeg kan ligesom den ærede foregaaende Taler sige, at der er jo en Analogi i Brandforsikring af faste Ejendomme; thi der kan jo den, som har lidt Skade ved Ildebrand, ikke faa Erstatningssummen udbetalt, før Huset er genopført. Men der er et Par Spørgsmaal, som jeg gerne vilde stille til den højtærede Handelsminister, netop fordi vor Handelsminister er særlig sagkyndig paa dette Omraade, og det er med Hensyn til Virkningerne af denne Lov. Er det ikke sandsynligt, at Virkningen vil blive